

ŠRÁMKŮV PÍSEK 2013

52. ročník celostátní přehlídky experimentujícího divadla, 24.–26.5.

Vladimír Hulec: Představení mělo danou příběhovou strukturu a bylo v mnohém improvizované. To může fungovat dobře, pokud diváci soubor znají a vědí, na co reagují, a těžko, pokud je představení přesazeno do jiného prostředí. Soubor nejprve předváděl jistý orwellovský svět, ale pak se inscenace rozpojila do rozehrávání různých situací. V dnešním divákém zážitku byl soubor uzavřený sám do sebe, nekomunikoval moc s divákem. S prostředím a rekvizitami by se dalo hrát mnohem víc.

Martina Schlegelová: Představení mělo náboj lidí, kteří se dobře znají, rychle mi došlo, že sleduju spolužáky. Bylo vidět, že si soubor představení užívá, ale publikum po většinu doby zůstalo „venku“. Několikrát jsem změnila názor na to, na co se vlastně dívám. Nejdříve to vypadalo na pevný text, pak byla vidět improvizace, revue, měla jsem pocit, že příběh sledovat nemám, ale na konci se jím představení zarámovalo. Soubor si držel svůj svět, na který se divák mohl nebo nemusel napojit. Téma totality bylo dobrým rámcem, od kterého bylo možné se odrazit, ale neměla jsem pocit, že jde o hlavní téma.

Tomáš Žizka: Představení jsem viděl před několika lety v Jihlavě, tehdy bylo velmi živelné. Dnes bylo „emočně vypreparované“, jako by se za ty roky trochu vyprázdnilo.

Petr Váša: Měl jsem základní problém vůbec se soustředit na rozvíjení jednotlivých scének. Nebylo mi jasné, jestli na to soubor kašle, nebo se nějakým zvláštním způsobem snaží. Ale nemohl jsem přijít na to, v čem ta snaha vlastně spočívá. Líbilo by se mi, kdyby na jevišti zavládla úplná anarchie, nebo kdyby bylo představení naopak promyšlené, fixované a rafinované.

Jak to vidí vzorek lidí

René Vápeník: Ty tam jsou doby, kdy k dobrému divadlu stačily dvě židle a jedny štafle. Dnes je třeba alespoň bazének a štafle musí být hliníkové.

Láďa Karda: Jednotlivé improvizáční výstupy mě hrozně bavily. Ale kontakt s publikem nebyl tak těsný, jak by bylo potřeba. Hodně mě zajímal svět, ve kterém se představení odehrávalo. Ale vlastně jsem se o něm dozvěděl méně, než jsem očekával.

Adam Krátký: V Hradci Králové jsem od souboru viděl jiné představení, hrálo se v šapitó, kde jsme seděli natěsno. Úvodní scéna byla dost podobná dnešnímu představení – přišel jeden člověk, který si rychle získal diváky, a pak už se jelo na téhle úvodní vlně. Dnes to pro mě nefungovalo kvůli distanci a kvůli tomu, že se nepovedlo první naladění, a tím nefungovaly ani improvizace.

Jedinej, komu marníš čas, jsme my tady všichni okolo...

Cvičit improvizaci nemůže člověka bavit

Rozhovor s Martinem Š., Martinem S., Pavlem a Lenkou

Vaše představení začíná znělkou Majora Zemana. A pak mi přišlo, že používáte spousty klišé z filmů a televize – byla to záměrná satira, nebo vám televize do situací přichází jen tak mimochodem?

Martin Š.: Nemyslím, že by to bylo z toho, že se moc koukáme na televizi. Ale major Zeman byl záměr. Ta předchozí doba má něco společného s tím, o čem hrajeme, a zároveň si myslíme, že to je teoreticky možná i budoucnost.

Martin S.: Major Zeman byl ve své době vnímán hrozně navážno. A když se na něj díváme dnes, tak spíš proto, že si z toho spíš děláme legraci.

Ale zároveň říkáte, že to možná může být i naše budoucnost... Takže je to legrace, nebo to myslíte vážně?

Martin Š.: Není to nevážené.

Lenka: My se z toho nesnažíme dělat vyloženě tragédii nebo drama. Je to téma, které nám nepřišlo až tak malicherné, abychom z něj udělali frašku, a zároveň natolik nosné, aby z něj šla udělat srozumitelná sranda.

Mluvíme o tématu totalita?

Martin Š.: Určitě. Jde o období, se kterým máme aspoň zprostředkovanou zkušenost, přes rodiče.

Pokud to dobře chápu, máte v představení určenou kostru a kolem ní si improvizujete, je to tak? Jak moc se od sebe jednotlivá představení liší?

Lenka: To hodně záleží i na publiku. Když hrajeme někde venku, na otevřeném festivalu, nabízí se často k improvizaci víc příležitostí. Reagujeme podle reakcí publika.

Pavel: Neřekl bych, že náš tvar je zas tak nepevný. Musí držet pohromadě a skončit tak, jak to skončit má. Ale nemáme psaný scénář.

Martin Š.: Nemůžeme si dovolit žádný dějový zvrat, protože potom by pak příběh ztratil smysl. Děj je pořád stejný, jen může být řečený jiným stylem.

Dnes jste hráli asi hodinu a čtvrt. Není to na zčásti improvizované představení moc, nemáte někdy pocit, že by to bylo dobré ukončit dřív?

Lenka: Počítáme s tím, že to nemůže být vždycky stoprocentní, že ty vtipy vždycky nevyjdou. A když se povede pár menších, je to často lepší, než kdyby byl jeden hodně špatný (smích).

Pokud vím, aby byla improvizace dobrá, musí se i dost trénovat. Jak se chystáte na představení, jak zkoušíte?

Martin S.: Většinou se sejdeme, řekneme si, že budeme zkoušet a pak si jdeme třeba zahrát fotbal s petflaškou (smích).

Martin Š.: Ale taky zkoušíme hru, kdo kdy přijde, kdy odejde a co řekne. A improvizace pak vychází z toho, že se známe, vídáme a bavíme spolu.

Lenka: Když jsme zkoušeli trénovat improvizaci, nikdy nám to ani moc nešlo.

Martin Š.: Myslím, že to ani člověka nemůže moc bavit, cvičit improvizaci.

v pátek 24.5.2013 od 18.30 v KD, 60 min

Alena Zemančíková: Představení hovořilo o něčem, co mě osobně trápí, a vážím si umělců, kteří o tom dokáží mluvit neideologickým způsobem. A to je rozpor mezi jistou mechaničností a životem. Fascinoval mě vzhled obou herců — androgynní zjev odlišných a přesto stejných bytostí. Člověk je vrcholem evolučního řetězce a zároveň jeho zkázou. Projekce i geometrické tvary mi krásně doplňovaly pohyby obou herců.

Vladimír Tichý (z publika): Představení jsem vnímal jako film Petera Greenawaye Z 00. Projekce i zvuky pocházely přímo z filmu. V něm se dva vědci tak zažerou do výzkumu rozkladu, že postaví kameru, spáchají sebevraždu a filmují svůj vlastní rozklad.

Tomáš Žižka: Velmi zajímavá byla dlouhá chvíle ticha na konci, kde nastala poutavá situace — jistý rozklad z teatrologické mechaničnosti — vždyť co jiného je potlesk? Jsme zanesení 19. stoletím, pořád máme potřebu dekódovat. Ale už jen to, že čas běží a herci jsou pod tlakem projekce, má svou výpovědní hodnotu.

Petr Váša: Když vidíte podobně postavené představení poprvé, překvapí vás forma. Když jich ale vidíte hodně, můžou být otravná a nesnesitelná. Ale toto představení bylo přesvědčivé — jak fyzicky, tak intelektuálně. Zpracování nebylo ani moc obecné, ani moc konkrétní, bylo přesné.

Vladimír Hulec: Pro mě je velká otázka, jak interpretovat to, co jsme viděli. Chyběl mi režisér, který by zajistil, aby herci jevištní obraz víc oživil. Greenawayův film jsem neznal a nedokázal jsem dekódovat, co se vlastně na jevišti děje.

Martina Schlegelová: Nesnažila jsem se dekódovat, o co jde. Nejsilnějším momentem bylo, když se herci na konci vrátili za plentu, tehdy se mi vše propojilo.

Jak to vidí vzorek lidí

René Vápeník: Vcelku úspěšný pokus o pokornou zprávu ze zničujícího výletu na planetu pýcha.

Adam Krátký: Mně se to strašně moc líbilo, v té čistotě a zároveň hloubce. Strašně se mi líbila hudba a to, jak se protíná mechanismus s organickým. Kluci se pohybují mechanicky a zároveň se jím to v určitých chvílích nevede úplně přesně, takže je vidět, že to jsou opravdu lidi. Dost často mám na divadle problém s projekcemi, ale tady mi sedly. A ještě mě strašně baví, jak jsou si kluci podobní.

Láďa Karda: Na divadle dvojice, která spolu rezonuje, mě vždycky zajímá hlavně vztah a společný pohled na svět. Dvojice spolu tvoří z nějakého společného pnutí, které potřebuje vyjádřit.

NIC JSI A V NIC SE NAVRÁTÍŠ

ON AN se rovná Ondra a Antonín. Ondra Gerik a Antonín Brinda se rovná jeden muž. Kluci jsou si podobní a na sebe napojení. Jeden větu začal, druhý ji dokončil...

Jak jste se dali dohromady?

Známe se ze střední školy a máme k sobě blízko skrze dredy.

Takže vás sblížily dredy?

Ne, vlastně ne.

Takže jste se poznali bez dredů a nechali si je udělat společně?

Nechali jsme si je udělat nezávisle na sobě. Prostě se známe ze školy, studovali jsme spolu čtyři roky a pak jsme šli na umělecké školy. A skrze umělecký zájem jsme si zůstali blízcí.

Jak tedy od prvního seznámení došlo k vašemu společnému projektu?

Na střední škole jsme se pokusili o divadlo, ale to nedopadlo, ani jsme to nedotáhli do konce. Ale mezitím se leccos stalo a to byly takové prvopočátky, důvod proč jsme se dali dohromady a udělali Z 00. Je to první ucelená věc. Teď se uvidí, jak to dopadne, jak to s námi bude, jestli budeme dělat něco dalšího, až nás zase začne něco tížit.

Znáte se dlouho, jste si fyzicky podobní. V čem jste rozdílní?

Třeba v tom, že neberu drogy.

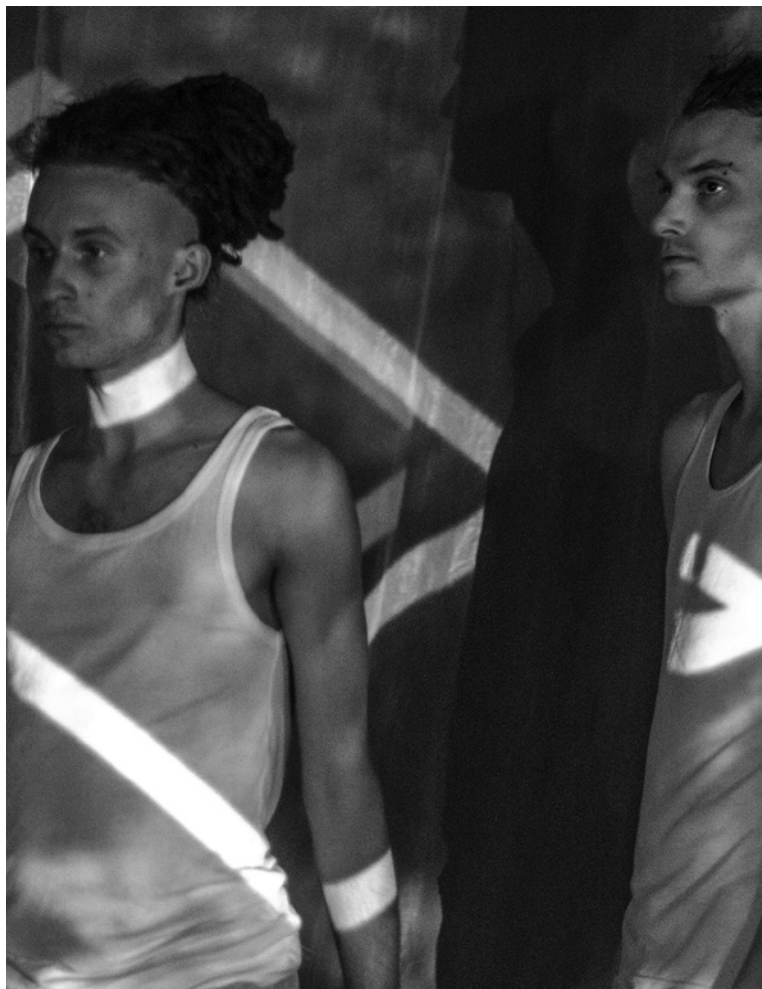
Jak se vám ve dvojici pracuje? Je některý z vás dominantní?

V našem případě je zajímavé, že každý pochází z jiného prostředí. Já bych třeba nikdy nedal dohromady video a Ondra by zas asi zůstal jen u projekce. Bává nás, že to umíme propojit.

A jak vnímáte vlastní existenci?

To je právě ta otázka. Náš projekt je inspirovaný filmem Petera Greenaweye Z 00, který nám dlouho vrtal hlavou a měli jsme potřebu se k němu vyjádřit, interpretovat ho. A přišli jsme na to, že je především o smrti. Nic jsi a v nic se navrátíš. Významů jsme si našli víc, ale nechtěl bych o nich mluvit. Rozebíráním filmu jsme strávili spoustu času a nakonec se nám líbilo, že jak se vše komplikovalo, tak jsme se v tom nakonec zorientovali a projekt má hlavu a patu.

-bez-

v pátek 24.5.2013 od 20.30 v DPČ/malý sál, 20 min.

KÜHLSCRÄNKE, Pízeň — SNAJPŘI

Vladimír Hulec: Snajpr je člověk trénovaný, aby zabíjel lidi. Zajímalo mě, jak toto téma soubor pojme. Představení jsem vnímal jako snahu o apelativní divadlo, ale jeho průběh zdaleka nedokázal přebít velmi silný úvodní obraz. Apelativnost tak na diváky nemohla zcela dopadnout. Dramatická situace mezi oběma postavami byla spíše jen publicisticky řečená.

Tomáš Žižka: Poprvé jsem představení viděl v plaském klášteře, v zimě, v prostředí se sochou piety. Ve zdejším prostoru představení příliš nedopadlo, přelilo se k patosu.

Petr Váša: Pořád jsem hledal, co na představení pochválit, ale nakonec jsem nic nenašel. Soubor nabídl silné, vážné a vyhrčené téma, ale práce na něm mi přišla spíš rozdělaná. Týká se to i textu, který by si zasloužil ještě větší úpravu.

Alena Zemančíková: Myslím, že herci nehráli přímo o snajprech, ale spíš o vojně. Možná by bylo lepší, kdyby toto téma řešili na jiném textu.

Martina Schlegelová: Nevěděla jsem, že jde o textovou koláž, a nechápala jsem, proč mě některé části baví víc než jiné. Teď už tomu rozumím. Představení pro mě bylo velmi nevyrovnané, nedokázala jsem se na ně zcela napojit. Líbil se mi nápad se snajperskou puškou, kterou představoval mikrofon. Škoda, že se s podobnými místy více nepracovalo.

Jak to vidí vzorek lidí

René Vápeník: Jeden voják na obou stranách konfliktu. Zbraň se skrývá v čemkoli. Nejlip je zas u mamky z 19. století.

Adam Krátký: Představení bych chtěl vidět buď jen bez zvuku, nebo jen poslouchat zvuk.

Láďa Karda: Připomnělo mi to jednu povídku Jana Wericha, ve které na sebe míří dva snajpři a pak od sebe odejdou. Tato povídka, kterou jsem přečetl za chvíličku, ve mně zanechalo mnohem hlubší dojem, než dnešní představení.

Šimon Stibůrek: Soubor balancoval na hraně patosu, ale podle mě nikdy nespadol do kýče a vytvořil tak poměrně působivou anekdotu o dokonalosti a lidství. Tohle divadlo mám rád.

Medvídek Pú si sedl pod strom, složil hlavu do pracek a hluboce se zamyslel.

TRPÍM POCITEM, ŽE BYCH SE CHOVAL JAKO HRDINA

Rozhovor s Marií Novákovou, Karlem Polanským a Tomášem Peškem

Jedna žena, dva muži a zájem o mužskou tematiku. Co bylo dřív?

Máša: Původně jsme byli ženská a jeden stejný a jeden jiný chlap a dělali jsme inscenaci Žalář o mužském vězení. Ta nevznikla kvůli zájmu o mužskou tematiku, ale proto, že nám to tak vyplýnulo. Pak jsme se potkali spolu s Karlem a přemýšleli jsme, co dělat. Zprvu jsme vycházeli z osobních životních témat, která řešili kluci, a vyplýnula nám z toho válka.

Text Snajpři je autorský nebo inspirovaný konkrétním dílem?

Máša: Nejdřív jsme si povídali o tom, co by kluci dělali ve válce a jen tak pro zajímavost jsem začala hledat texty, které se válce věnují. A právě ve Snajprech Alberta Bermela a Hře pro Gazu Caryl Churchill jsme našli téma, o kterých jsme se původně bavili jen soukromě, a k nim jsme přidali několik situací vzešlých z našeho brainstormingu.

Co byste, kluci, ve válce dělali?

Karel: Celkově jsme řešili svoje strachy a postoje k válce. Tady si žijeme v teploučku, v bazénku a válka se nás vůbec netýká, je strašně daleko. Přemýšleli jsme o tom, jak musí být strašně se ráno probudit a nevědět, jestli se dožiješ večera. Pokaždé když vidím válečný film, a v něm je voják někde schovaný s puškou a celou dobu říká, že bojovat nebude, protože kdyby vykouknul, tak by to schytal, a když vykoukne, tak to opravdu schytá, mám intenzivní pocit, že to jsem přesně já.

Tomáš: Mám to přesně naopak. Válečné filmy sleduju a mám je rád. Díky studiu historie, jsem se s válkami seznámil a zvrhle mi připadají normální. A zároveň trpím pocitem, že kdybych se ocitl ve válce, choval bych se jako hrdina. Podvědomě ale tuším, že bych po příjezdu na frontu někde zabloudil a umrzl. Zemřel bych úplně nesmyslně. Ale zuby nehty se držím pocitu, že bych byl hrdina. Navíc děsně miluju pořádek a čistotu.

Karel: Máša prostě našla text, ve kterém se my dva zrcadlíme.

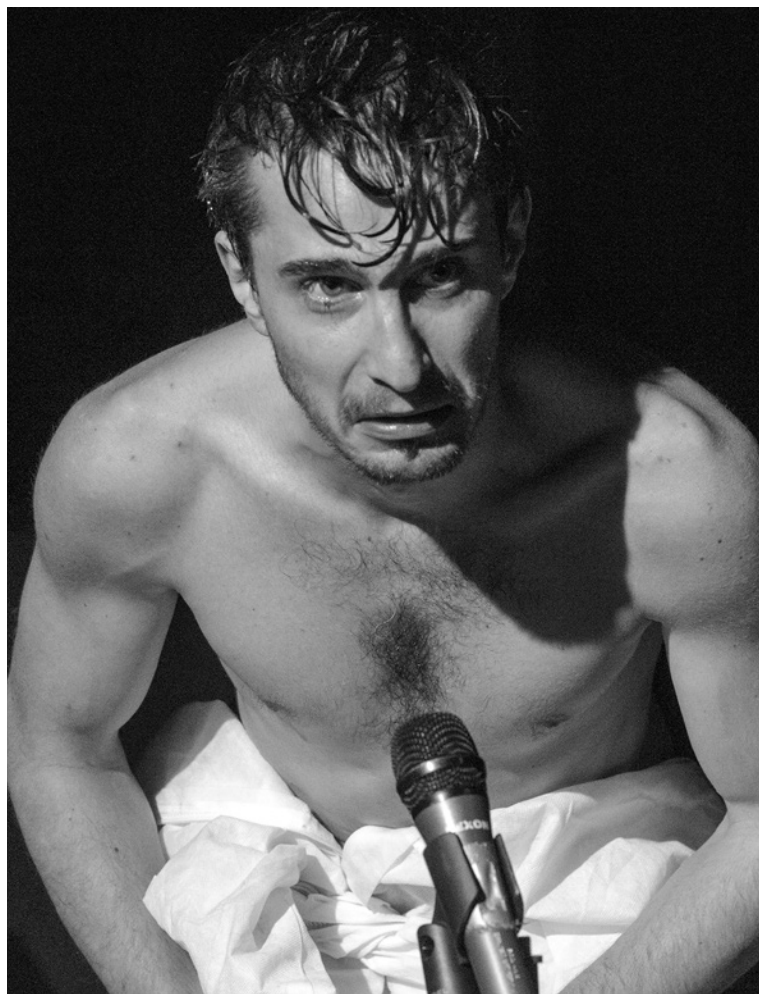
Zabývali jste se muži ve věznicích a muži ve válce. Přejde někdy na řadu i mužská každodennost?

Máša: Po tom my vlastně velmi toužíme. Všichni se spolu intenzivně přátelíme a zažíváme neuvěřitelné a absurdní věci. Ale zároveň nám připadá, že by to bylo narcistní nebo i složité. Ale třeba na to ještě dojde.

V poslední době se často mluví o krizi mužství. Vnímáte ji?

Karel: Jím maso, ale zvíře bych nedokázal zabít. Ani toho kapra bych nekuchnul. Ale chtěl bych se to naučit, chtěl bych k tomu dospět. Od 9 let vyrůstám bez otce a neměl jsem tak průvodce, který by mě tohle naučil. Teď si uvědomuju, že je to důležité. Je to vlastně krize mého mužství.

Tomáš: Osobně krizi mužství nepociťuju. Od malička jsem vyrůstal mezi ženami. Nepociťuji krizi mužství, ale osobně pociťuji krizi ženství. -bez-

v pátek 24. 5. 2013 od 21.00 v DPČ, 45 min

Starosta Ondřej Veselý a ředitelka NIPOS Lenka Lázněvská

100 dopisů pro Písek

Hra pro účastníky Šrámkova Písku 2013

Pískem koluje 100 dopisů, které pro jeho obyvatele hromadně píší účastníci divadelní přehlídky, dostanou-li se k Vám, neváhejte přidat svojí větu. Pravidla hry najdete vložené v obálkách dopisů.

Zde ustříhnete a vložíte do obálky jednoho z kolujících dopisů.

100 dopisů pro Písek

Pravidla hry:

1. Přečtete si, co bylo do dopisu napsáno před vámi.
(Pokud nic nebylo, začnete dopis libovolným způsobem.)
2. Přidejte svojí část, může se jednat o jednu větu (třeba i nedokončenou), jedno slovo nebo delší úsek textu. Váš text by ale měl navazovat na předchozí text, může být absurdní nebo také velice formální, to záleží na vás, hromadných dopisovatelých. Cílem je, aby se dopis v co nejkratší době dostal do rukou co nejvíce lidem.
3. Pokud není dopis hotový, obálku nezapleťte, ale předejte ji dalšímu hráči — komukoli koho potkáte v divadle nebo na ulici. Vysvětlíte mu, o co se jedná.
4. Jakmile bude dopis hotový a podepsaný, zalepte ho, vyndejte z něj tyto instrukce, nalepte na něj přiloženou známku (platí jen po dobu festivalu) a doručte na adresu uvedenou na obálce. V případě zájmu můžete na obálku napsat svou zpětnou adresu a očekávat odpověď. Pokud nechcete psát svou, napište tam moji Adam Krátký, Nad Vltavou 2153, Roztoky, 252 63
5. Hra začíná v sobotu 25.5. 2013 v 10.00 a končí v neděli 26.5. ve 12.00

Bratři v triku žonglují v Palackého sadech

ŠRÁMKŮV PÍSEK 2013

100 dopisů pro Písek

Hra pro účastníky Šrámkova Písku 2013

Hra je předvoj divadelního představení Com.post,
které bude uvedeno 11. 6. 2013 v Roztokách u Prahy.

Lektorský tým — Vladimír Hulec, Martina Schlegelová, Alena Zemančíková, Tomáš Žižka a Petr Váša

PÁTEK 24. KVĚTNA

- 18.18 zahájení přehlídky
18.30 OCHOTNI PRO COKOLIV, Jihlava — MEANDR REVUE, 60' — KD
20.30 ON AN, Příbor — Z 00, 20' — DPČ/malý sál
21.00 KÜHLSCHRÄNKE, Plzeň — SNAJPŘI, 45' — DPČ
22.00 diskuse o viděném — DPČ

SOBOTA 25. KVĚTNA

- 10.00 KARAVANA DESETI SLOV, Plzeň — PĚNIVÉ DNY PODLE VIANA, 60' — KD
11.15 geisslers hofcomoedianten, Kuks — polibky, 65' — DFŠ [out program]
14.00 TOM A JEFF, Havířov — OKNA, 45' — KD
15.00 diskuse o viděném — KD
16.00 láhor/soundsystem — když čas netlačí aneb na jedné lodi — DPČ [out program]
17.30 DIVADLO KÁMEN, Praha — VÝHLED NA ŘEKU LABE, 65' — DFŠ
19.00 BROUKOVCOVO KAMDIVADLO, Česká Kamenice — PŘIZDISRÁČ, 60' — KD/loutkové divadlo
21.00 RELIKTY HMYZU, Praha — HAMLET (CHLAPEC, KTERÝ ZŮSTAL NAŽIVU), 60' — DPČ
22.15 diskuse o viděném — DPČ
24.02 TOMÁŠ ŽIŽKA & PETR VÁŠA — KOŘEN, HŘEBEN, PODKOLENKA — free performance — DPČ

NEDĚLE 26. KVĚTNA

- 9.00 DVA VE JHÁCH, Praha — ZEZÁSUVEK, 25' — KD/sál nahoře
10.00 HANA VOŘÍŠKOVÁ A MUZIGA, Choceň — POHYBLIVÉ OBRÁZKY, 40' — DFŠ/s divákem na jevišti
11.00 ANTONÍN PUCHMAJER D.S., Praha — SPÁNEK NIKDO NEVOLÁ, 50' — KD/uhelna
12.10 NĚKDO, Praha — UMĚL LÍTAT, 20' — DFŠ/s divákem na jevišti
14.00 diskuse o viděném + závěr přehlídky — DPČ